

[Tove Lindbo Larsen]

nansministerens side, men der er god grund til at få dem bekræftet og udbygget her i Folketinget af statsministeren på regeringens vegne.

Selvfølgelig er vi i København optaget af at få skabt både et blomstrende kulturmiljø og forretningsmiljø og bestemt også en forbedring af mange af de eksisterende boliger såvel som opførelsen af nye boliger. Behovet er stort ikke mindst set i forhold til den høje arbejdsløshedsprocent. Københavns arbejdsløshedsprocent ligger betydeligt over landsgennemsnittet. Der er mange arbejdspladser at hente også ved etablering og ved drift af kulturinstitutioner og forretningsmiljøer, hvad det så end er, regeringen forestiller sig.

Vi ser hen til, at endnu flere vil vælge at afholde internationale kongresser og konferencer i København frem for i andre landes hovedstæder, og vi ser også hen til, at byens borgere vil få nye rekreative områder. Vi glæder os faktisk også til at være kulturby i 1996.

Konklusionen på mit indlæg er en tilfredshed med, at man nu for alvor har forstået, at Danmark har brug for at investere i sin hovedstad. Det er det danske visitkort udadtil. Men ligger der handling bag ordene? Er det den samlede regerings politik, statsministeren lagde op til? Jeg beder både om svar på spørgsmålet, om der er handling bag ordene, og om det er den samlede regerings politik.

Søren Hansen (S):

Statsministeren kom i åbningstalen ind på Nordisk Råd. Det er ikke hvert år, det sker, men det skete i år. Man kan jo da håbe, at det er udtryk for en øget interesse for det nordiske samarbejde, men man kan også frygte, at det dækker over dårlig samvittighed.

Jeg spurgte for nylig statsministeren, hvilke ændringer for Nordisk Råd der ligger i de nordiske statsministres erklæring fra Bornholm. Når jeg spurgte, var det, fordi jeg var lidt bekymret for, om det ville betyde en reduktion af Nordisk Råds placering. Statsministerens svar var: Der sker ingen ændring i Nordisk Råd, snarere tværtimod. Det kan man vel kalde et ministersvar, men det er jo ikke til at blive særlig klog af, medmindre man er meget god til at læse mellem linierne, eller medmindre man er meget god til at læse Nordisk Ministerråds budgetforslag, som er nærmest uforståeligt.

Men hverken mellem linierne i ministersvaret eller i budgettet lægges der op til en styrkelse af Nordisk Råd, snarere tværtimod. F.eks. taler statsministrene om, at Budgetudvalget ikke længere skal have indflydelse på budgettet. Hvor det burde være Nordisk Råd, der inden for rammen af et totalbudget selv foretog fordelingen og kontrollen med midlernes anvendelse, går man i den modsatte retning. Det er, som om de nordiske statsministre har taget ved lære af superbureaukraterne i EF i stedet for at tage ved lære af afstemningen den 2. juni. Her var læren som bekendt mindre bureaukrati, mere åbenhed, mindre centralstyring, mere demokrati. Og helt tilsvarende synspunkter og holdninger er det, der er brug for i det nordiske samarbejde.

Budgettet for 1993 reduceres afgørende i forhold til 1992 og i forhold til 1991, og så verserer der vedvarende rygter om, at i det mindste finansministrene ønsker at stryge overskuddet fra 1991, som ellers skulle overføres til det kommende års budget. I det meget pæne, meget afbalancerede og normalt meget afdæmpede Nordisk Råds Budgetudvalg blev der på et møde her for ganske få dage siden enighed om en overordentlig skarp henvendelse om dette her spørgsmål og en henvendelse, der går på, at hvis ikke overskuddet overføres til næste års budget, så vil man ikke indstille budgettet til godkendelse. Det er, når man tænker på Nordisk Råds normalt meget afdæmpede måde at ytre sig på, en overordentlig voldsom reaktion.

I stedet for at svække Nordisk Råd er der et behov for en opprioritering både af hensyn til den nordiske stemmekraft og den nordiske stemmевægt i det internationale, i disse år specielt i forhold til EF, men jo også i forhold til det øvrige europæiske samarbejde. Det er vigtigt, at de nordiske traditioner, både når det gælder demokrati, kultur, sameksistens og samarbejde, får en så stor vægt som overhovedet muligt også uden for Nordens grænser. Derfor skal Nordisk Råd styrkes, ikke svækkes.

Men også ministeren for nordisk samarbejde har ytret sig i debatten, ikke her fra talerstolen, men i dagbladet Politiken i en debat med fru Birgitte Husmark. I debatten har ministeren fremhævet det som en dyd, at Ministerrådet har indbudt Nordisk Råd til samarbejde om Nordisk Råds budget. Ja, ja. Hvis det skal